Taler av Det første presidentskap

138. generalkonferanse i oktober 1968

Denne talen av president McKay ble lest av hans sønn, Robert R. McKay, på Kirkens 138. halvårlige generalkonferanse i Salt Lake tabernakel, fredag 4. oktober 1968, kl. 10.00.

En borger som elsker rettferdighet og hater ondskap, er bedre og sterkere enn et slagskip

Mine kjære brødre og søstre:

Når jeg er sammen med dere i denne morgenstund, er mitt hjerte fylt av takknemlighet til Herren for hans velsignelser. Aldri før har jeg følt meg mer takknemlig enn jeg gjør i denne stund for det store privilegium jeg har fordi jeg kan få være sammen med Kirkens medlemmer på en generalkonferanse i denne hellige bygning.

Jeg gir dere alle — våre spesielle besøkende, regjerings- og utdannelsesledere og stavs- og wardsembedsmenn, som representerer 465 staver og 84 misjoner i Kirken fra fjern og nær, mine personlige hilsener, og ønsker dere alle velkommen til denne 138. halvårlige konferanse i Kirken. Jeg ber om at Herrens ånd må være med oss gjennom alle våre sesjoner.

Eftersom årene kommer og går, opplever jeg en stadig stigende forundring over selve livet og en dyp følelse av takknemlighet for de anledninger og velsignelser det gir.

Mine tanker går i takknemlighet til de velsignelser jeg har mottatt. Jeg er takknemlig for edle foreldres kloke, omsorgsfulle veiledning og oppdragelse. Veiledning og oppdragelse — to av foreldreverdighetens egenskaper som klokt og forsiktig ble brukt under ungdommens ytterst aktive dager; dager som er så mottagelige for inntrykk. Denne veiledning holdt meg borte fra stier som ville ha ledet til en helt annen form for liv. Hvert år blir min verdsettelse av og kjærlighet til en alltid årvåken, dyrebar mor og en edel far sterkere.

Jeg er takknemlig for ni brødre og søstre, (hvorav tre fremdeles er med oss) som skapte det hjems omgivelser som nå er et kjært minne. Nest efter foreldrenes stadige og forsiktige familieveiledning, var det disse omgivelser som øvde den sterkeste karakteroppbyggende innflydelse.

Jeg er takknemlig for de offer våre foreldre ga for at vi barn skulle få en utdannelse. I denne tiden møtte jeg mitt livs følgesvenn, som alltid har vært en inspirasjon og våre syv barns mor og kloke vokter. Hun er mitt andre skjønne hjems hjerte og midtpunkt.

Jeg er takknemlig for den anledning Kirken og mine foreldre ga meg til å reise på misjon. Denne erfaring forandret min livskurs fullstendig.

Jeg er takknemlig for mine venner. Det menneske er virkelig velsignet som har opplevet den fred og sjelens rikdom som kommer fra sant og lojalt vennskap. Jeg elsker mine venner og medarbeidere som en av livets uvurderligste eiendeler.

Men fremfor alt er jeg takknemlig for evangeliet, et lykkelig livs sanne filosofi som helliger og muliggjør alle andre velsignelser.

Jeg er takknemlig for Herrens velsignelser til sin Kirke over hele verden, og for forvissningen om hans guddommelige inspirasjon og veiledning. Med dyp takknemlighet anerkjenner jeg hans nærhet og godhet.

Det er virkelig oppmuntrende å se hvilken lojalitet og hvilke energiske anstrengelser de medlemmer viser som vier sin tid og sine krefter til Kirken. Det finnes en generell tilslutning fra Kirkens medlemmer overalt. Den trofasthet medlemmene viser ved å betale sin tiende og sine offer, såvel som den økonomiske støtte de gir Kirkens byggeprogram og velferdsprogram, gleder meg meget.

Jeg elsker livet! Jeg synes det er en glede å få leve i denne tidsalder. Hver morgen når jeg fra vinduene mine ser fjellene i øst hilse solen i disse

vakre høstdagene, og også når jeg iakttar stormskyene når de seiler over himmelen fulle av livgivende vann, føler jeg hvilken glede og hvilket privilegium livet er, og jeg setter pris på Guds godhet.

Jeg setter pris på, og anerkjenner til en viss grad, det arbeide denne strålende atomalder utfører. Videnskapelige oppdagelser av idag forbløffer fantasien. Vi leser nesten hver dag om utrolige resultater. Denne strålende tidsalder er bare begynt. Ungdommen av idag, og mange av oss andre, vil få se en spennende utvikling eftersom forskningen fortsetter. Det er min bønn at de gode muligheter disse oppdagelser gir, langt må oppveie deres ødeleggende muligheter.

Ja, det er en strålende tidsalder vi lever i. Jeg tror på det lovlydige og driftige folk i dette land, såvel som over hele verden forøvrig, og jeg stoler på at det kun kommer godt ut av de materielle fremskritt som gjøres.

Imidlertid vil ikke noe tenkende menneske tvile på at denne tidsalder er full av ubegrensede farer, såvel som usigelige muligheter. Når vi leser og hører om situasjoner som oppstår blant menneskene, må vi innrømme at det virkelig er grunn til engstelse og frykt, og når vi legger merke til den økende kriminalitet og mangel på respekt for lov og orden, blir vi, naturlig nok, både sjokkert og engstelig.

Vi kan ikke, og må ikke, være likegyldige overfor de onde krefter rundt oss, og da spesielt sammensvergelser som åpent erklærer at deres hensikt er å ødelegge troen på Gud og så uenighet og strid blant menneskene i den hensikt å undergrave og svekke, om ikke fullstendig ødelegge, vår konstitusjonelle form for regjering og vår yngre generasjons idealer. Når handlinger og systemer viser seg å gå imot Herrens åpenbarte ord, føler både jeg og mine medarbeidere oss berettiget til å advare vårt folk mot dem.

Det viktige skriftsted: «Min Ånd kan ikke bo i et urent tabernakel», hadde stor innflydelse på min ungdom. Jeg erindrer også andre advarsler. En gang satt jeg på kuskesetet ved siden av min far da vi kjørte inn i Ogden. Like før vi kom til broen over Ogdenelven, kom en mann ut fra en skjenkestue på nordsiden av elven. Jeg kjente ham igjen. Jeg hadde sett ham på scenen og likte ham. Men nu var han påvirket av alkohol, og det antar jeg han hadde vært i flere dager.

Da han så oss, begynte han å gråte og ba far om penger så han kunne gå tilbake til skjenkestuen og få seg et glass til. Da vi kjørte over broen, sa far: «David, den fulle mannen du nettopp så, pleide å gå sammen med meg som en representant for Prestedømmet og besøke medlemmene i wardet.» Dette var alt min far sa om hendelsen, men for meg var det en levende advarsel om hva utskeielser kan føre til, og jeg har aldri glemt den.

Litt senere viste en av våre lærere oss en fortelling vi skulle lese om endel ungdom som drev nedover elven mot Niagarafallene. Jeg kan ikke oppgi hverken tittel aller forfatter på denne gamle skoleboken, men jeg kan fortelle dere om en lekse jeg har husket hele livet og som handlet om disse ungdommene som drakk og festet og hadde det «hyggelig» i båten. En mann på land som forsto den fare de befant seg i, ropte til dem: «Ohoy gutter! Strykene ligger foran dere!» Men de bare ignorerte hans advarsel og sa: «Det er ingen fare med oss.» Så fortsatte de på sin vei, mens de lo og festet.

Da de kom nærmere, ropte mannen igjen til dem: «Ohoy der! Strykene ligger foran dere!» Men de hørte ikke på hans advarende ord, før de plutselig oppdaget at de befant seg midt ute i strykene. Da prøvde de av alle krefter å snu båten mot strømmen, men greide det ikke. «Så», sa mannen som hadde forsøkt å advare dem, «forsvant de skrikende og bannende i strykene.»

Dette er et meget levende bilde og, som jeg sa, gjorde denne hendelsen et uutslettelig inntrykk på meg.

En mann som hadde en ukentlig spalte i en avis, kom med følgende advarsel når det gjelder ungdommen av idag:

«Aldri før har ungdommen stått overfor anledningen som til de grader tar pusten fra en; og heller ikke overfor større dødelige innflydelser. Aldri før har karakteren vært en så avgjørende faktor når det gjelder hvordan ungdommen skal overleve. I våre dager må et tolv år gammelt barn ha en sterk karakter for ikke å få en uopprettelig knekk.

Veien fra guttedagene til manndom er blitt som en sikt: de som ikke har den rette karakter, ramler ned i fallgruber og feller. Tallene på feil som begås av dagens unge generasjon, kommer til å bli astronomiske. Den generasjon som ansees for å være den mest beskyttete, er i virkeligheten den mest utsatte.

De unges samfunn er for øyeblikket nesten som et dyresamfunn, underkastet lovene om overlevelse. Som dere ser, omgis og plyndres ungdommen av gribber, ulver og parasitter, nemlig: narkotikahandlere, vellystinger, forførere, røvere, folk som selger religion og ideologiske forførere. Hvor du enn er, ser du mennesker som råtner før de modnes». (Eric Hoffner, Salt Lake Tribune, søndag 16. juni, 1968.

En ting er det å stå på stranden og rope: «Ohoy

Det første presidentskap lytter intenst mens Robert R. McKay leser president McKays budskap.

gutter, det ligger en fare foran dere! Noe ganske annet er det å ro ut i strømmen og komme seg opp i båten til ungdommene, hvis det er mulig, og med vennskap, overtalelse og berettiget makt når dette er nødvendig, vende båten bort fra strykene. Altfor mange av oss står på bredden og roper: «Ohoy gutter! Det ligger en fare foran dere.» La oss tre inn i deres liv; la oss berøre deres personlighet med vår egen og la dem føle at det er noe virkelig i denne religion; at den er det største i livet og at ikke noe annet kan gjøre dem så lykkelige og tilfredse som et virkelig religiøst liv.

En ren mann er et aktivum for nasjonen. En ren kvinne er legemliggjørelsen av ekte nasjonal herlighet. En borger som elsker rettferdighet og hater ondskap, er bedre og sterkere enn et slagskip. Ethvert samfunns styrke består av de mennesker som er rene, rettskafne og likefremme; de som er beredt til å gjøre rett, og er følsomme overfor all ondskap. La slike idealer være borgerskapets standard.

Vi har tillitt til majoriteten av ungdommen, men uansett hvor sterk vår tillit til den er, må vi ikke lukke øynene for det faktum at antall lovovertredere stadig blir større og graden av ungdomskriminalitet øker. I vårt samfunns morals og statens velferds interesse, og for å bevare vår demokratiske styreform, må vi bruke de riktige midler og, om mulig, fjerne årsaken til kriminalitet.

En annen viktig årsak til et stadig stigende antall forseelser, er svekkelsen av familieenheten. En gift kvinne som nekter å påta seg moderskapets ansvar, eller som har barn og neglisjerer dem for fornøyelser og sosial prestisje, er frafallen når det gjelder moderskapets høye kall og privilegium. En far som på grunn av forretnings-, sosialt- eller politisk ansvar unnlater å dele ansvaret for oppdragelsen av sine sønner og døtre med sin kone, er ikke tro mot sine forpliktelser i ekteskapet. Han er en negativ faktor i det som kunne og burde være en hyggelig, hjemlig atmosfære, og bidrar muligens til disharmoni og kriminalitet.

Fedre kan og burde utøve en hjelpsom, veiledende innflydelse der en mors ømhet og kjærlighet kanskje fører til overbærenhet med barna. I denne forbindelse skulle imidlertid faren ha i tankene at han selv en gang var en spilloppmaker, og behandle sine barn på en sympatisk måte.

Hjemmet er det beste sted i verden for undervisning i de høyeste idealer som gjelder i menneskets sosiale og politiske liv, nemlig full handlefrihet så lenge man ikke angriper andres rettigheter

og privilegier. Mer religion er det store behov i amerikanske hjem idag. Foreldre burde tydelig vise, både i handling og ord, at de er alvorlig interessert i fruktene av sann religion. Nest efter hjemmet skulle Kirken være en fremherskende kraft til å beskytte vår ungdom.

Det finnes en mektig innflydelse i livet som løser våre problemer, og denne mektige innflydelse er religion! Åndelig utvikling og moralsk renhet er grunnleggende egenskaper for de mennesker som vil bygge opp et samfunn som bidrar til vår republikks, eller en hvilken som helst nasjons, sikkerhet og fremgang. President Calvin Coolidge sa i sannhet:

«Et lands regjering overgår aldri dets religion. Det finnes ingen måte hvorpå vi kan erstatte menneskets dyd med lovens myndighet. Vi kan selvfølgelig hjelpe til med å tøyle det lastefulle og sørge for en viss grad av sikkerhet og beskyttelse ved lovgivning og politikontroll, men de virkelige reformer som samfunnet idag søker, kommer enten som et resultat av religiøs overbevisning eller ikke i det hele tatt. Fred, rettferdighet, menneskelighet og nestekjærlighet skapes ikke gjennom lovgivning.»

Evangeliets prinsipper er det dødelige menneskes sikreste og tryggeste veileder. Kristus er menneskehetens lys. I dette lys ser mennesket klart sin vei. Når dette lys forkastes, snubler menneskesjelen i mørke. Ikke noe menneske, noen nasjon eller gruppe oppnår virkelig fremgang uten å følge ham som sa:

«Jeg er verdens lys; den som følger mig, skal ikke vandre i mørket, men ha livsens lys». (Joh. 8:12)

Jeg sier til denne Kirkes ungdom og til alle mennesker: Gud lever og er nær. Ha tro på ham og søk ham flittig, og han vil belønne dine anstrengelser.

Underkast deg ham og hans betingelser så du kan få det vidnesbyrd som kommer innenfra. Dette er ditt privilegium. Du kan få en slik følelse og et slikt vidnesbyrd hvis du bare søker ham flittig. Lev et rent, rettskaffent liv som ikke er viet til deg selv, men til andres liv og lykke.

Jeg ber om at dere må få det samme vidnesbyrd som jeg selv har, i Jesu Kristi navn, Amen. O

Denne talen ble holdt av president N. Eldon Tanner, 2. rådgiver i Det første presidentskap, på Kirkens 138. halvårlige generalkonferanse, lørdag formiddag, den 5. oktober 1968.

Dersom I elsker mig, da holder I mine bud

På oppfordring av vår leder, president David O. McKay, har jeg det privilegium å stå her foran dere i dette mektige tabernakel idag. Jeg står her i all ydmykhet med en bønn i mitt hjerte om at det jeg sier må være i harmoni med vår Herre og Frelser, Jesu Kristi læresetninger.

Vi som er i denne stilling under konferansen, innehar det ansvar å gjøre som Paulus oppfordret Timoteus til:

«Forkynn ordet, vær rede i tide og i utide, overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og lære!

For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunde lære, men efter sine egne lyster ta sig selv lærere i hopetall, fordi det klør dem i øret, og de skal vende øret bort fra sannheten og vende sig til eventyr.» (II. Tim. 4:2-4)

«Men dette skal du vite at i de siste dager skal det komme vanskelige tider.» (II. Tim. 3:1)

De siste dager er her nu og hans profeti oppfylles rett for øynene på oss. Menneskene avslår sunn lære og efter sine egne lyster vender de øret bort fra sannheten og lytter til dem som forkynner det de liker å høre. Som et resultat av dette, lider vi stor trengsel i verden. Vi har nådd en tid i vår historie som jeg tror er den mest avgjørende menneskeheten noensinne har stått overfor.

Alvorlig tenkende mennesker er enige om at de

Emma Ray Riggs McKay, som har vært president McKays kjæreste i over 67 år, lytter til konferansen.

nuværende forhold ikke kan fortsette stort lenger uten å forårsake en av de alvorligste kriser menneskene noensinne har sett.

Når vi overveier disse forstyrrende forhold i en urolig verden, er jeg sikker på at vi stiller de enkle spørsmål: «Hvorfor finnes det så meget strid og hat i verden, både mellom nasjoner, innen nasjoner, innen stater, på universiteter og til og med innenfor grupper i det lokale samfunn? Hvorfor strekker denne uro, mistro og strid seg også inn i hjemmene? Hvorfor er den så altomfattende? Hva kan og burde gjøres for å rette på disse forhold som ingen av oss er tilfreds eller fornøyd med?

Mens jeg grublet over dette, begynte jeg å søke i Skriften efter et svar. Som vi alle vet, er de hellige skrifter fulle av formaninger, advarsler og profetier med hensyn til menneskets velferd og tilstand i de siste dager, eller de dager som vi nu lever i.

Vi finner at verden er delt i to store motstridende leire. Den ene er bygget opp av enkeltpersoner og nasjoner hvis livsfilosofi er fullstendig materialistisk og som ikke bare forkaster, men aggressivt fornekter den sanne, kristene livsførsel.

I den andre leiren finner vi dem som i navnet fremdeles anerkjenner åndelige og moralske verdier. Disse utgjør det vi kaller vår kristne sivilisasjon. En av denne generasjons største tragedier er imidlertid at en så stor del av vår såkalte kristne sivilisasjon, bare bekjenner seg til kristendommen. Faktum er at mange ikke engang bryr seg om å bekjenne.

Den eneste klare og sikre løsning på våre problemer, er at den kristendom vi bekjenner oss til blir gjort til virkelighet; at den blir personlig for oss, at vi anvender den i vårt daglige liv og godtar Jesus Kristus som Guds Sønn og som menneskehetens virkelige Frelser! «for det er heller ikke noget annet navn under himmelen, gitt blandt mennesker, ved hvilket vi skal bli frelst.» (Ap.gj. 4:12)

Jesus Kristus ga ikke bare sitt liv for oss. Han klargjorde også livets og frelsens plan og forsikret oss om at for å oppnå evig liv, må vi leve efter sunne læresetninger. Sunne læresetninger er Guds ord som forkynnes enten av Gud, Jesus Kristus eller Guds profeter. Disse besvarer klart og tydelig slike spørsmål som:

Hvem er vi?
Hvor kommer vi fra?
Hvorfor er vi her?
Er det et liv efter døden?
Finnes det en levende, personlig Gud?
Hva er vårt slektskapsforhold til Gud den evige Fader?
Er Jesus Kristus, verdens Frelser, virkelig Guds Sønn?
Hva må vi gjøre for å oppnå opphøyelse og evig liv?

La oss vende oss til, og overveie Herrens og profetenes ord både i gammel og moderne tid, for å finne svar på disse spørsmål.

Mens vi enda var i åndeverdenen sammen med Gud Faderen, sa han til sin Enbårne, som da var med ham i ånden:

«Vi vil gå ned ... og vi vil danne en jord, hvorpå disse kan bo;

og vi vil prøve dem med dette, for å se om de vil gjøre alt hvad Herren, deres Gud, befaler dem;» (Abraham 3:24-25)

«Og Gud skapte mennesket i sitt billede, i Guds billede skapte han det; til mann og kvinne skapte han dem.» (1. Mosebok 1:27)

Hvor oppløftende og beærende det er å vite at vi virkelig er Guds åndelige barn, skapt i hans billede; at han og Jesus Kristus er personlige guder og at de er interessert i oss.

«For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv;» (Joh. 3:16)

Jesus Kristus er Guds Sønn, slik både gamle og nyere skrifter fastslår. Ved forskjellige anledninger

Et uvanlig bilde av tabernaklet mellom sesjonene.

har Gud presentert ham for menneskene på jorden med disse ord:

«Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag.» (Matt. 3:17, 3. Nephi 11:7, Joseph Smith 2:17)

Jesus forkynte at vi som Faderens åndebarn og med den guddommelige gnist som er nedlagt i oss, kan bli lik ham ved å holde hans bud. Han sa også:

«I ransaker skriftene ... og det er de som vidner om mig; (Joh. 5:39) Paulus sa til romerne: «For alt som før er skrevet, det er skrevet oss til lærdom, forat vi skal ha håp ved tålmod og den trøst som skriftene gir.» (Rom. 15:4)

Så har vi igjen Jesu ord: «og dette er det evige liv at de kjenner dig, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus». (Joh. 17:3)

Som svar på spørsmålet: Skal jeg leve når jeg dør svarte Kristus: «.... Jeg er opstandelsen og livet; den som tror på mig, om han enn dør, skal han dog leve, og hver den som lever og tror på mig skal aldri i evighet dø.» (Joh. 11:25-26) Han ga sitt liv og oppsto for at mennesket ikke må forbli i graven for bestandig.

Han forsikret også mengden om at: «I min Faders hus er det mange rum; var det ikke så, da hadde jeg sagt eder det; for jeg går bort for å berede eder sted; og når jeg er gått bort og har beredt eder sted, kommer jeg igjen og vil ta eder til mig, forat også I skal være der jeg er.» (Joh. 14:2-3)

Vi har også Pauli vidnesbyrd, han som engang forfulgte de hellige og fornektet Kristus, om at apostlene, han selv og hundrevis av andre, så Kristus efter at han var oppstanden «på den tredje dag efter skriftene». (1. Kor. 15:5)

Hvor lykkelig er ikke det menneske som ser frem til oppstandelsen som et viktig skritt i den evige utvikling og nu forbereder seg til å møte Gud.

Da jeg overvar begravelsen til vår lojale og hengivne medarbeider og trofaste Herrens tjener, William J. Critchlow Jr., gjorde den sinnsro hans kone, barn og til og med barnebarn utviste, et dypt inntrykk på meg. De er blitt undervist om, og tror bokstavelig talt på en oppstandelse, og de vet at de vil bli gjenforenet som en familie. Jeg forsøkte å sammenligne disse følelser med det de mennesker føler som ikke har en slik tro og som ikke godtar sunn lære, men forgjeves søker efter håp. Jeg ba ydmykt til min himmelske Fader om at jeg måtte være istand til å røre ved enkelte menneskers hjerter og hjelpe dem til å sette pris på og forstå hvilken stor glede, tilfredshet og forvissning troen på oppstandelsen gir.

Når vi har alle profetenes ugjendrivelige vidnesbyrd med hensyn til evangeliets sannheter, hvorfor er det da så vanskelig for mennesket å godta og tåle sunn lære som er så viktig for oss alle? Enkelte av grunnene er innlysende.

For det første har vi Satans innflydelse på menneskeheten. Til og med i åndeverdenen før verden ble til, gjorde Satan opprør fordi hans plan ble forkastet, og Gud sa:

«Derfor, fordi Satan gjorde oprør mot mig, og søkte å ødelegge menneskets handlefrihet ... bød jeg at han ... skulde bli kastet ned.

Og han blev Satan, ja, djevelen, all løgnens far, til å bedra og forblinde menneskene, og til å lede dem fanget efter sin vilje, ja, så mange som ikke vilde lytte til min røst.» (Moses 4:3-4)

Satan bestemte seg for å gjøre alt som sto i hans makt for å bekjempe rettferdighetens verk. Derfor vandrer han frem og tilbake, driver omkring på jorden og forsøker å ødelegge menneskenes sjeler. Dette gjør han ved bedrageri, smiger og gjennom sine emissærer som forkynner falske læresetninger til alle som vil høre på; og det ser ut til at de har stor fremgang.

Antikrist og de som forkynner Gud-er-død-teorien, såvel som skeptikerne og enkelte som kaller seg religiøse ledere, er aktivt engasjert i å forkynne falske læresetninger og bruker alle midler for å bryte ned og ødelegge troen på Gud og Skriften. På denne måte oppfyller de Jesu Kristi profeti da han sa:

«For falske messias'er og falske profeter skal opstå og gjøre store tegn og under, så at endog de utvalgte skulde føres vill, om det var mulig.» (Matt. 24:24)

Mange blir også innbilske når de blir lærde i slike ting som videnskap og filosofi. De er tilbøyelige til å stole på sin egen forståelse, ja, i den grad at de tror de er uavhengige av Gud. På grunnlag av sin verdslige lærdom, mener de at når de ikke fysisk, matematisk eller videnskapelig kan bevise at Gud lever, kan og bør de ha lov til å tvile på, og til og med fornekte, både Gud og Jesus Kristus. Slik begynner mange av våre professorer å lære vranglære, og mange disipler føyer dem. Vår ungdom, som vi sender til dem for at de skal tilegne seg lærdom, godtar dem som autoriteter, og dette er en av årsakene til at mange mister sin tro på Gud.

En student som nettopp hadde fått sin doktorgrad i filosofi, fortalte meg om noen av de angrep som gjøres på kristendommen eller troen på Gud. Han fortalte om hvor vanskelig det er å motstå dem, spesielt for dem som ikke er blitt undervist hjemme og ikke har et vidnesbyrd om sannheten. Han sa at en professor hånte ham med følgende bemerkning: «Du tror da vel ikke på de gammeldagse greie-

ne du leser om i Bibelen og i din Mormons bok?» Derefter tok han seg tid til å forsøke å vende ham bort fra sannheten.

Jeg forstår ikke at en psevdo-intellektuell videnskapsmann eller noen annen som skulle søke efter sannhet, er så dumdristig at han betrakter seg selv som autoritet når det gjelder religion i den grad at han utfordrer og fornekter læresetningene som kommer fra Gud den evige Fader — verdens Skaper — og hans Sønn Jesus Kristus, fordi han ikke videnskapelig kan bevise at de eksisterer.

Hvor meget klokere og bedre det er for mennesket å godta evangeliets enkle sannheter; godta Gud, verdens skaper og hans Sønn, Jesus Kristus som autoriteter og ved tro godta de ting som ikke kan bevises og som det ikke kan gis noen bedre forklaring på. Mennesket må være forberedt på å erkjenne at det finnes visse ting, ja, til og med mange, mange ting som det ikke kan forstå.

Hvordan kan vi mistro og fornekte Gud når vi ikke engang forstår de enkleste ting omkring oss, eksempelvis: hvordan bladene på trærne fungerer, hva elektrisitet er, hva våre sinnsbevegelser er, når ånden kommer inn i legemet og hva som skjer med det når den forlater det? Hvordan kan vi si at det ikke finnes noen oppstandelse fordi vi ikke forstår den?

Vi formanes til følgende: «Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand.» (Sal. ordspr. 3:5) Og vi advares med disse ord: «Ve dem som er vise i egne øyne og forstandige i egne tanker!» (Esaias 5:21)

Hvordan kan mennesket tro og vite at det kan reise i et romskip laget av mennesker rundt jorden med en hastighet av tusener på tusener av mil i timen og fremdeles ha kontakt med mennesket på jorden og bli veiledet i sin bane til en trygg landing, hvis det fortsetter å holde kontakten med hjemmebasen; at det alene også kan konstruere redskap som Surveyor, som ble sendt til månen og ledet gjennom kontakt med mennesket på jorden, som mottok rapporter fra den? Hvordan kan det så allikevel tvile på at det er umulig for Gud, verdens skaper å stå i forbindelse med mennesket som han selv har skapt, som er på reise gjennom verdensrommet i et romskip som Gud har laget, og som kalles jorden? Hvordan kan det si at det er umulig for mennesket å holde kontakten med hjemmebasen og sikre en trygg tilbakekomst når det har fullført sin reise?

For at vi skal kunne vende tilbake, er det av største betydning at vi og våre barn kjenner til, forstår og anvender Jesu Kristi læresetninger i våre liv. For å kunne forstå, må vi undervises. Spørsmålet er: hvor og hvordan skal vi undervises? Man har ikke adgang til å lære om evangeliet eller livets åndelige side i skolene. Faktum er at gudstroen og Jesu Kristi læresetninger hånes i mange av våre skoler og da spesielt ved universitetene, som jeg pekte på tidligere.

Det er en almindelig oppfatning blant menneskene at undervisning i evangeliet skulle overlates til kirkene, men det er bare en liten prosent av foreldre og barn som går i kirken, hvor de kunne få lærdom. I tillegg til dette unnlater mange av kirkene å undervise denne minoritetsgruppe i de sunne, uforfalskede læresetninger som Frelseren forkynte og som vi mottar av profetene som Herren taler gjennom.

Hvor mange kirker idag lærer at Gud er en person? Hvor mange lærer at han skapte oss i sitt billede slik han selv sier? Forstår vi hvor vanskelig det er å tro på og elske en Gud som hverken har legeme, lemmer eller lidenskaper, slik så mange av dagens sekter lærer? Det er i alle tilfeller, som Herren sier, nødvendig at evangeliets sannheter, som er det viktigste i livet, undervises i våre hjem.

Disse er hans ord:

«Og ennvidere, hvis foreldre i Sion ... og de ikke lærer dem å forstå læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds Sønn og om dåp og den Hellige Ånds gave ved håndspåleggelse ... skal synden være på foreldrenes hoder. Og de skal også lære sine barn å bede og å vandre rettskaffent for Herren.» (L&p 68:25, 28)

For å hjelpe foreldrene med å utføre sin plikt, taler Herren gjennom profeter. Verden har i disse siste dager gjennom profeten Joseph Smith mottatt en åpenbaring kjent under navnet visdomsordet. Han råder oss bl.a. fra å bruke tobakk og sterke drikker. Det er også gitt et løfte i tilknytning til visdomsordet.

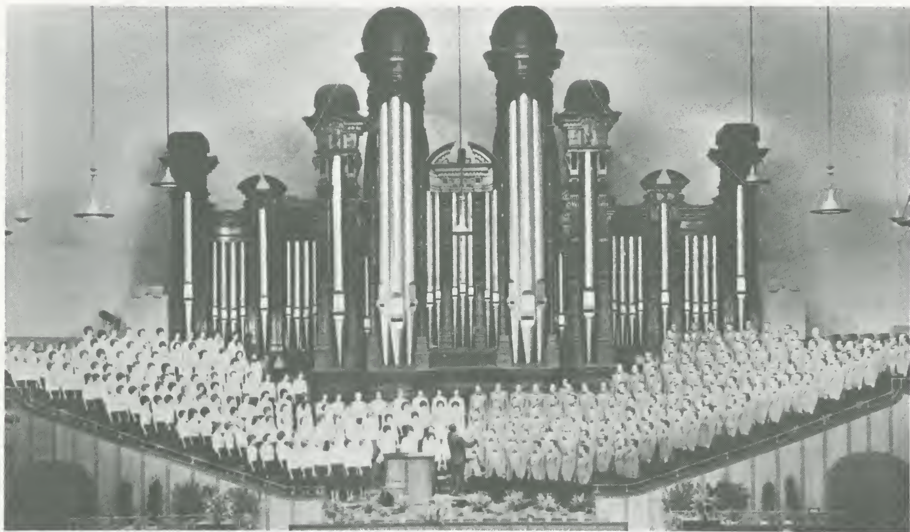
Hvis vi bare vil holde visdomsordet, vil det ikke finnes noen fyllekjørere på veiene våre. Disse forårsaker tusenvis av ulykker og dødsfall. Det ville være meget mindre fattigdom, mange færre ødelagte hjem, ingen alkoholikere og ingen kriminelle handlinger på grunn av alkohol. Ingen ville lide eller dø av lungekreft fordi de bruker tobakk. I denne åpenbaring får vi også dette løfte:

«Og alle hellige som kommer ihu og efterlever disse ord og vandrer i lydighet mot budene, skal erholde helse i sin navle og marg i sine ben;

og skal finne visdom og kunnskapens store skatter, ja skjulte skatter;

og de skal løpe og ikke bli trette, og skal gå og ikke bli matte.

Og jeg, Herren, gir dem et løfte, at ødeleggel-

Det berømte mormon tabernakelkoret.

sens engel skal gå dem forbi, likesom med Israels barn, og ikke slå dem ihjel». (L&p 18:21)

Foreldre, vi må ikke bli så opptatt av verdslige ting, at vi unnlater å lære våre barn frelsens læresetninger, både i ord og gjerning. Vi må lære dem å tro på Gud og tro at hans Sønn Jesus Kristus er verdens Frelser, som ga sitt liv så vi kan oppstå.

Hvor mange familier idag samles til familiebønn eller lærer sine barn å holde personlige bønner til en personlig Gud som hører og besvarer bønner? Hvor mange lærer sine barn betydningen av å elske sin neste?

Hvilken strålende verden vi ville leve i hvis alle foreldre hver uke holdt familiens hjemmeaften og lærte sine barn Herrens ord. Selv bare det å godta og efterleve det han kalte «det største bud i loven», ville skape et himmerike på jord hvor alle mennesker kunne leve i fred og lykke. Han sa:

«. . . Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu.

Dette er det største og første bud.

Men det er et annet som er like så stort: Du skal elske din næste som dig selv.

På disse to bud hviler hele loven og profetene». (Matt. 22:37-40)

Han sa også: «Dersom I elsker mig, da holder I mine bud,» (Joh. 14:15)

Hvis vi elsker vår neste, stjeler vi ikke, dreper ikke, driver ikke hor, sier ikke falskt vidnesbyrd eller gjør noe som kan skade ham.

Velsignet er det menneske som i sannhet kan si det tror på Gud den evige Fader, og på hans Sønn, Jesus Kristus, og på Den hellige ånd; og som videre kan si at hele menneskeslekten formedelst Kristi forsoning, kan bli frelst ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser og at det er beredt til å omvende seg og bli døpt til syndenes forlatelse og godtar og efterlever Jesu Kristi læresetninger.

Jeg bærer vidnesbyrd om at disse ting er sanne i Jesu Kristi navn, Amen. O

Denne talen ble holdt av president Joseph Fielding Smith, rådgiver i Det første presidentskap, på Kirkens 138. halvårlige generalkonferanse om morgenen, søndag den 6. oktober 1968.

Guds rike er evig

Jeg er meget takknemlig, mine brødre og søstre, for den anledning jeg har til å være sammen med dere på denne, og alle de andre sesjoner under konferansen.

Jeg gleder meg meget over sannheten. Jeg takker Herren hver dag for hans barmhjertighet og godhet, og for hans kjærlige omsorg og for den beskyttelse som han gir til hele sitt folk. Jeg takker ham for hans mange bevis på sin barmhjertighet og for hans velsignelser til oss over hele vårt store land og gjennom alle år, siden Kirken ble organisert den 6. april 1930.

Vår misjon er å frelse, bevare fra det onde, opphøye menneskeheten, gi verden lys og sannhet og overtale jordens innbyggere til å vandre rettferdig for Herren og ære ham med sine liv og de fornemste frukter av alt de har.

Jeg vil gjerne si at mormonismen, som den kalles, fremdeles er, som den alltid har vært, ikke noe mindre enn Guds kraft til frelse for hver eneste sjel som ærlig mottar den og adlyder den. Jeg sier dere at alle siste-dagers-hellige hvor som helst, så sant de er trofaste mot sitt kall og sin forståelse av evangeliet, representerer sannhet, ære, dyd, det rene i livet, ærlighet i forretningslivet og religion. De representerer Gud og hans rettferdighet, hans sannhet, hans verk på jorden og for menneskenes barns frelser.

Vi har i alle disse år arbeidet i Kirken for å bringe menneskene til kunnskap om Jesu Kristi evangelium og til omvendelse og lydighet mot den guddommelige lovs krav. Vi har kjempet for å frelse menneskene fra villfarelse og overtale dem til å vende seg bort fra det onde, og lære å gjøre godt.

Jesu Kristi evangelium er Guds kraft til frelse, og det er absolutt nødvendig for hver mann og kvinne i Kirken å arbeide i rettferdighet, gi akt på Herrens lover og holde de bud han har gitt, slik at de kan oppnå Guds kraft til frelse i dette liv. Denne Kirkes rettferdige pakts folk skal forøkes og forsterkes inntil verden skal bøye seg og erkjenne at Jesus er Kristus og at det finnes et folk som forbereder hans gjenkomst i makt og herlighet.

Vi rekker verden fredens olivengren. Vi legger frem Herrens lov, sannheten, slik den er åpenbart i de siste dager til forløsning for de døde og frelse for de levende. Vi nærer ikke onde følelser eller motvilje mot menneskenes barn. Tilgivelsens ånd gjennomtrenger de helliges hjerter og de pleier ikke ønsket om hevn over sine fiender.

De sier i sine hjerter: «La Herren dømme mellom oss og våre fiender. Vi på vår side tilgir dem og nærer ikke onde følelser mot noen.» Selv om det kan sies, og dette er sant, at vi bare er en håndfull i forhold til vår neste i verden, kan vi allikevel sammenlignes med den surdeig Frelseren snakket om, som til slutt skulle fylle hele verden. Menneskene må legge vekk sine fordommer, personlige ønsker og prioriteter og gi akt på den store sannhets sak som brer seg utover verden.

Evangeliets ånd leder menneskene til rettferdighet, til å elske sin neste og arbeide for andres frelse og opphøyelse. Den inspirerer dem til å gjøre godt i stedet for ondt, og til å unngå all synd. Dette verks mål og hensikt er menneskets evige lykke, både i dette liv og i det som kommer.

Fruktene av Guds ånd — fruktene av sann religion — er: fred, kjærlighet, dyd, ærlighet, rettskaffenhet og troskap mot hvert eneste prinsipp i Herrens liv. Les 5. kapitel av Galaterbrevet, og du vil oppdage forskjellen mellom fruktene av Guds ånd og fruktene av verdens ånd.

Dette er en av de store forskjellene mellom såkalt mormonisme og verdens teologi. Hvis vi bøyer oss for de befalinger og prinsipper den inneholder, og anvender dem i vårt liv, vil dette gjøre oss til Guds sønner og døtre, som til slutt vil bli verdige til å dvele i Den allmektiges nærhet i himlene.

Guds rike og Herrens verk vil bli mer og mer utbredt. I fremtiden vil det gå raskere fremover i verden enn det har gjort tidligere. Herren har sagt det og Ånden bærer vidnesbyrd om det. Jeg bærer også vidnesbyrd om dette, for jeg vet at det er sant.

Guds rike skal vokse, spre seg utover verden, slå rot på jorden og bo der Herren i sin visdom har plantet det. Det skal aldri mer ødelegges, men fortsette inntil Den allmektiges hensikter er fullført, ja, hvert eneste prinsipp som profetene har talt om fra verdens begynnelse. Det er Guds verk, som han selv i sin egen, og ikke i menneskers visdom, har gjenopprettet på jorden i disse siste dager. Han har grunnlagt det på sannhetens og rettferdighetens prinsipper, på livets renhet så det aldri mer kan forkastes eller gis til et annet folk så lenge majoriteten av Kirkens medlemmer holder fast ved de pakter de har sluttet med Herren, og holder seg rene og ubesmittet av verden.

Det finnes ikke noe folk som kan ha fremgang og blomstre særlig lenge, hvis de ikke holder fast ved guddommelig sannhet. Sannheten er mektig og vil seire. Jeg vil gjerne si dere at aldri har noe menneske ledet Kirken siden den ble organisert. Dette var ikke tilfelle hverken i Josephs Smiths eller Brigham Youngs dager, og det har ikke vært tilfelle siden. La meg fortelle dere at dette er Herrens verk. Jeg håper dere legger dere dette på sinne og ikke glemmer at det er Den allmektige, og ikke mennesket, som utfører dette arbeide.

Intet menneske skal ha æren av dette verk, og aldri har noe menneske hatt makt til å utføre det av seg selv. Hvis dette var menneskers verk, ville vi være som resten av verden, og det ville ikke være sant at Gud har utvalgt oss fra verden. Vi ville da være en del av verden og stå på god fot med den. Men det er sant at Gud har utvalgt oss, og derfor er vi ikke av verden.

Glem ikke dette, mine brødre, søstre og venner. Gå inn i deres lønnkammer eller bønnerom når dere kommer hjem, enten alene eller med familien samlet rundt dere, hvis dere ikke har for vane å gjøre dette, eller har forsømt deres plikt. Bøy så deres knær for Herren i pris og takk for den barmhjertige omsorg han har vist dere og hele sitt folk, fra dette verks begynnelse og frem til våre dager. Husk at dette er Guds gave til menneskene; at det er hans kraft som har utrettet det som er utrettet. Det er ikke utrettet ved menneskers visdom. De er redskaper i Herrens hender for å fullføre hans hensikter, og vi skulle ikke fornekte at de er det. Vi skulle hedre dem for det. Men når vi gir dem æren for å ha utført dette arbeide og fratar Herren den, han som kvalifiserte dem til å utføre det, da er vi urettferdige mot vår himmelske Fader.

Han vil i rettferdighet avskjære sitt verk og fremskynde sine hensikter i sin egen beleilige tid. Vi må bare forsøke å holde tritt med fremgangen av Herrens verk. Da vil han bevare og beskytte oss og berede veien for oss.

Jeg er min himmelske Fader takknemlig for at jeg får lov å leve i denne generasjon og til en viss grad bli kjent med evangeliets prinsipper. Jeg er takknemlig for det privilegium jeg har til å få et vidnesbyrd om sannheten av at evangeliet er gjengitt til menneskene. Jeg har reist blant nasjonene og forkynt evangeliet og har sett endel av de tilstander som hersker i verden, og jeg er klar over at evangeliet, slik det åpenbares i Bibelen, ikke finnes i verden.

Evangeliets ordinanser administreres ikke i noen annen kirke enn Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Menneskene vil ikke lytte til de menns vidnesbyrd som forteller dem at Herren lever, og er istand til å åpenbare sin vilje til menneskene, like meget idag som han alltid før har kunnet gjøre det. De kan hverken ha fremgang, lære Herrens veier, eller vandre på hans stier.

Det var denne sti Peter og apostlene pekte på da Herrens ånd hvilte på dem med stor kraft for å overbevise de menneskers hjerter som ropte: «Hvad skal vi gjøre, brødre?» Peter sa til dem: «Omvend eder, og enhver av eder lar sig døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal I få den Hellige Ånds gave!» (Ap.gj. 2:37-38).

Dette var det råd som ble gitt dem, og i den utstrekning de adlød det, var de berettiget til å motta Den hellige ånd, som ville gi dem fred og lykke, åpenbare deres plikter for dem og sette dem i stand til å forstå sitt slektskapsforhold til Herren.

Hvis vi ser på situasjonen i verden idag, må vi komme til den konklusjon at det ikke er sannsynlig at det snart blir fred på jorden. Det er ikke noe blant nasjonene som tyder på fred.

Den allmektige er jordens skaper. Han er våre ånders Fader. Han har rett til å diktere hva vi skal gjøre, og det er vår plikt å adlyde og vandre i overensstemmelse med hans krav. Evangeliet er gjenopprettet på jorden og Prestedømmet gitt tilbake, og begge deler gleder dette folk seg over. Verden forstår ikke dette og betrakter det med forundring.

Vi vet at Jesus Kristus lever. Vi vet at han er vår Frelser og Forløser. Vi har et vidnesbyrd om dette, uavhengig av noen skreven bok, og vidner for verden om disse ting. Vi er engasjert i det store siste-dagers-arbeide som består i å forkynne evangeliet til nasjonene. Dette er et stort og strålende

arbeide. Vi tror det er viktig å elske Gud av hele vårt hjerte, og vår neste som oss selv.

Dette er endel av evangeliets prinsipper, og vi lærer om dem helt fra vi blir medlemmer i denne Kirke. Jesu Kristi evangelium er den fullkomne frihetens lov. Det vil lede menneskene til den høyeste herlighet og opphøye dem i vår himmelske Faders nærhet, hvis de er villige til å lytte til råd fra dem Herren har utpekt til å lede dem.

Vi ber ikke om å bli begunstiget av noe menneske. Vi bærer et fryktløst vidnesbyrd om at disse ting er sanne. Vi vet at den vi stoler på er Gud, for dette er åpenbart til oss. Vi befinner oss ikke i mørke og har heller ikke fått vår kunnskap fra noe menneske eller noen gruppe mennesker, men gjennom åpenbaring fra Jesus Kristus. Det skader ingen å forsake denne verdens dårskap og ondskap og bøye sine knær i oppriktighet for Herren, be om hans Ånd og bli døpt til syndenes forlatelse i lydighet mot Frelserens ord, og derefter få Den hellige ånds gave ved håndspåleggelse. Da får du et personlig vidnesbyrd om sannheten av de ting vi taler til deg om.

Gjør dette i ydmykhet og oppriktighet, og jeg lover dere at så sant Herren lever, vil dere få et personlig vidnesbyrd og vite at det er sant på samme måte som alle siste-dagers-hellige skulle vite det. Dette er det løfte som er gitt. Det er mange i denne forsamling idag som kan bære vidnesbyrd om at de har opplevet oppfyllelsen av dette løfte. Dette vidnesbyrd kommer fra Gud, og overbeviser alle som får det — mot deres vilje — og det har større verdi for mennenskene enn et hvilket som helst tegn eller en hvilken som helst gave fordi det bringer fred, lykke og tilfredshet i sjelen.

Det gir meg en forvissning om at Gud lever, og at hvis jeg er trofast, skal jeg oppnå det celestiale rikes velsignelser. Jorden vil bli renset og bli en passende bolig for himmelske vesener. Den vil bli slik at Herren vår Gud kan komme og dvele her, hvilket han vil gjøre under tusenårsriket. Evangeliet er frelse, og uten det er det ikke noe som er verdt å ha. Det er dette vi søker efter. Grunnen til at vi er her, er at vi skal overkomme all dårskap og forberede oss til evig liv i fremtiden.

La oss være trofaste og ydmyke; la oss efterleve Jesu Kristi religion; la oss legge vekk kjødets skrøpeligheter og holde fast ved Herren og hans sannheter av hele vårt hjerte, og med det fulle forsett å stride den gode strid og fortsette trofast til enden. Måtte Gud gi oss kraft til dette, er min bønn i Jesu Kristi navn, Amen. ○

Denne talen ble holdt av president Alvin R. Dyer, rådgiver i Det første presidentskap, på Kirkens 138. halvårlige generalkonferanse om morgenen, søndag den 6. oktober 1968.

Amerikas skjebne er religiøs, ikke politisk

Min tale gjelder Amerikas skjebne.

Siden dette land ble grunnlagt, har politiske ledere snakket om Amerikas storhet og plass i verden som frihetens og demokratiets vugge, og at landets oppgave er å spre disse prinsipper over hele verden.

Vi har vært vidne til at Amerika har brukt forskjellige metoder i sine forsøk på å oppfylle dette. Amerika lærer imidlertid gjennom vanskelige og kostbare erfaringer at man ikke kan ta fra eller gi noe folk frihet, og at den heller ikke kan kjøpes. Amerika må lære det som dets grunnleggende fedre lærte, at friheten må efterstrebes med mot og offervilje; at den ikke kan bevares hjemme eller meddeles andre medmindre folk strevet efter å oppnå frihet.

Jeg er ikke beredt til å uttale meg om Amerikas politiske skjebne, men jeg vet at lenge før Columbus's skib nådde dets kyst og dets uavhengige, grunnleggende fedre grunnla en ny nasjon, hadde det land som vi nu kaller Amerika, fått sin skjebne og hensikt gjort kjent.

Jeg er fast overbevist om at Amerikas virkelige skjebne er religiøs og ikke politisk; åndelig og ikke fysisk.

Det er sagt meget av mange om Amerikas

De hellige synes dette er en god anledning til å hilse på gamle venner og til å stifte nye bekjentskaper.

grunnleggelse. Profeten Joseph Smith selv erklærte at konstitusjonen var guddommelig inspirert og derfor ber vi for dens hensiktsmessige fortsettelse. Uansett hvor edle og store dets grunnleggende politiske faser imidlertid er, ligger dens virkelige betydning i den åndelige hensikt landet i sannhet ble grunnlagt for. Jeg har valgt å referere to av disse åndelige, og derfor gudbestemte, grunner:

For det første: Amerika ble grunnlagt for å oppfylle en pakt Gud gjorde med de patriarkalske fedre i Israels hus. Herren hadde dette å si da han talte til en levning av Israels hus som var bosatt i dette land:

«For det er ved Faderens visdom de skal nedsette seg i dette land og bli et fritt folk ved Faderens makt, for at denne kunnskap skal komme fra dem til levningen av ditt avkom, for at Faderens pakt skal oppfylles som han har sluttet med sitt folk, O Israels hus—» (3. Nephi 21:4)

For det andre: Amerika og dets konstitusjon ble grunnlagt for å bevare for menneskene den moralske frihet som er en gudgitt rettighet. Jeg siterer fra en åpenbaring Joseph Smith mottok angående dette emne:

«Ifølge folkets lover og konstitusjoner som jeg har tillatt å bli oprettet og som skulde opretholdes for enhvers rett og beskyttelse, ifølge rettferdige og hellige prinsipper;

så enhver må kunde øve sin rett med hensyn til lære og prinsipper, hvad det fremtidige angår, ifølge den handlefrihet som jeg har gitt mennesket, så enhver må svare for sine egne synder på dommens dag.

Derfor er det ikke rett at nogen skulde være i trældom.

Og i denne hensikt har jeg oprettet dette lands konstitusjon ved kloke menn som jeg har opreist i denne hensikt, og befridde landet ved blodsutgydelse.» (L&p 101:77-80)

De folk Columbus fant her, var utdøende levnin-

ger av dem som ved guddommelig veiledning kom til dette land for å oppfylle de pakter Gud gjorde lenge før de utvandret og tok det land i besittelse som Herren fortalte dem var et forjettet arveland.

Ifølge Mormons bok, begynte jareditene sin utvandring mot dette land, dengang det store Babels tårn ble bygget, ca. 2.200 år f. Kr. Det var da folkets sprog ble forvirret. Babels tårn er blitt funnet i vår moderne tid på et sted som heter Hillah i Irak, sydvest for byen Bagdad på østsiden av elven Eufrat.

Det finnes en ruin her som kalles Birs Nimrud. Denne står som et vakttårn på en veldig slette. Rawlinson fant ut at inskripsjonene på de pyramideformede ruinene betyr «De syv planeters tempel». Denne ruin antas å være levningene av Babels tårn.

Jareditene reiste først nordover inn i Nimrods dal, og efter å ha krysset mange innsjøer og elver, nådde de til slutt frem til det store hav som skilte kontinentene. Her opprettet de en koloni de kalte Moriancumer efter sin store leder, Jareds bror. (Se Ethers bok 2:1-6)

Vi leser at Herren instruerte Jareds bror i hvordan han skulle bygge båter som også kunne gå under vannet. Disse ville gjøre det mulig for kolonien å krysse de store vannene og nå det forjettede land i samsvar med det Moriancumer skrev:

«Og nå kan vi se Guds beslutning angående dette land, at det er et forjettet land, og hvilket som helst folk som skal besitte landet skal tjene Gud, eller skal de utryddes når hans vredes fylde kommer over dem når de er modne i ugudelighet.

For se, dette er et land som er utvalgt framfor alle andre land, derfor skal de som besitter det tjene Gud eller bli utryddet, for det er Guds evige beslutning.» (Ethers bok 2:9, 10). Ca. 1.600 år senere, eller 600 år f. Kr., forlot en annen profet ved navn Lehi og hans familie under Herrens veiledning, Jerusalem som da var under fordømmelse. Lehi og hans koloni skulle også ledes til det forjettede land, akkurat som jareditene ble mange hundre år tidligere. Da han talte til Lehis sønn, Nephi, mens de fremdeles var i villmarken før de gikk ombord i skibet, sa Herren:

«Og så sant dere holder mine bud, skal det gå dere vel, og dere skal bli ledet til et forjettet land, ja, et land som jeg har beredt for dere, ja et land som er utvalgt framfor alle andre land.» (1. Nephi 2:20)

Endelig efter megen motgang og en farefull reise i et skib de hadde bygget under Herrens veiledning, nådde Lehi og hans koloni, som var blitt endel større siden de forlot Jerusalem, det forjettede land. Dette skjedde sannsynligvis i år 589 f. Kr.

Senere fremkom Nephi med denne erklæring:

«Men, sa han, trass i våre motganger, har vi fått et forjettet land, et land som er utvalgt framfor alle andre land, et land som den Herre Gud ved pakt har lovet meg skal være et arveland for mitt avkom. Ja, Herren har lovet meg og mine barn dette land for evig, og også alle dem som skulle ledes ut av andre land ved Herrens hånd.» (2. Nephi 1:5)

Mens reformasjonen og frihetsbølgen spredte seg i Europa og England, skjedde det ting som førte til at Amerika ble gjenoppdaget. Gud rørte ved hjertet til en sjømann ved navn Christopher Columbus, som til slutt foretok en pionerreise til det forjettede land i 1492. Men hverken Columbus, jareditene eller nephitene var landets virkelige oppdagere. De oppfylte heller ikke hensikten med Amerikas skjebne. Denne var allerede fastslått ved menneskets komme til jorden. Gjennom utvandringene ble de bare ledet til det land hvor mennesket først begynte sitt jordeliv.

Vi leser at den oppstandne Kristus besøkte fårene av en annen sti her i Amerika efter sin virksomhet blant jødene. Han opprettet sin Kirke og fortalte folket om Amerikas grunnleggelse. Han fortalte dem også at evangeliet skulle fremkomme igjen til levningene av deres avkom som da skulle bo i landet, og til alle Guds barn forøvrig. Dette skulle efterfølge en periode med åndelig mørke på jorden. I følgende erklæring forteller Herren om dette store lands hellige skjebne:

«Sannelig sier jeg eder, jeg gir eder et tegn så I kan vite tiden da dette skal skje — da jeg skal innsamle mitt folk, O Israels hus, fra deres lange adspredelse, og opprette mitt Sion iblant dem igjen.» (3. Nephi 21:1)

Herren betegner i følgende erklæring Amerika som et arveland for dem som er av Israels hus og som skal samles fra alle verdens hjørner. Han sier:

«Og da skal levningene som er atspredt over jorden samles inn fra øst og vest og fra syd og nord og de skal bringes til kunnskap om Herren sin Gud som har forløst dem.

Og Faderen har befalt meg å gi eder dette land til arveland.

Og se, dette folk vil jeg grunnfeste i dette land til oppfyllelse av den pakt som jeg gjorde med deres far Jakob, og det skal bli et nytt Jerusalem. Og himmelens krefter skal være midt blant dette folk, ja, endog jeg vil være midt iblant eder.» (3. Nephi 20:13, 14, 22)

For å forstå hvorfor vi omtaler Nord-, Sentral- og Syd-Amerika som: «Det utvalgte land» — «et innviet land» — må vi gå helt tilbake til begynnelsen.

Følgende erklæring med hensyn til menneskets plasering på jorden, er hentet fra Mose skrivelser:

«Og jeg, Herren Gud, plantet en have mot øst i Eden, og der satte jeg mannen som jeg hadde dannet.» (Moses 3:8)

Det var ikke godt for mennesket å være alene. Derfor ble en medhjelper, eller kvinne, plasert ved siden av ham, slik at både mann og kvinne sammen kunne bebo haven som nettopp var plantet.

Med hensyn til hva Edens have var og hvor den lå, er det bra å ha i tankene at alt vann først ble samlet på ett sted, og det tørre land på ett sted. Dette skjedde i tredje periode av skapelsesprosessen. Landet ble kalt jord og vannet hav.

Det tørre land, eller jorden, fikk også et annet navn, nemlig Eden. Våre første jordiske foreldre ble plasert øst i Eden, eller på østsiden av det tørre land.

I Pelegs dage, eller ca. 2.200 år f. Kr., like før sprogets forvirring, ble det ene kontinent delt som hadde eksistert fra skapelsen av. Nu ble halvkulene dannet slik vi kjenner dem. Ikke desto mindre ble Edens haves beliggenhet gjort kjent for profeten Joseph Smith gjennom åpenbaring. Den lå i Jackson County, Missouri og hadde Independence som sentrum.

Da Adam og Eva ble drevet ut av haven, reiste de mindre enn 100 engelske mil i nordlig retning. De slo seg ned på et sted som kaltes Adam-ondi-Ahman. Dette har vi også fått rede på gjennom åpenbaring. Her begynte så det jordiske familieliv, for Adam og Eva fikk sønner og døtre. Alt dette skjedde i Amerika.

Efter at de var utelukket fra Guds åsyn, bosatte Adam og Eva seg i sitt jordiske bosted og kalte på Gud. De ble instruert i å ofre det førstefødte avkom av sin hjord på et alter som et offer til Herren. Dette bud var de lydige imot, enda de ikke skjønte grunnen til at de skulle ofre. En Herrens engel viste seg så for dem og forklarte sammenligningen mellom dette offer og det offer Herren Kristus ville komme til jorden og gi i sin beleilige tid. Derefter ble evangeliets plan om frelse og opphøyelse gjennom forsoning med Gud Faderen, fra hvis nærhet de var utelukket, for første gang åpenbart til mennesket på jorden.

Det hellige prestedømme efter Guds sønns orden, «som administrerer evangeliet og holder nøklene til rikets mysterier, ja, endog nøkkelen til kunnskapen om Gud» ble overdratt til Adam. Fra nu av fikk Adam, menneskehetens stamfar, «nøklene til frelse». Herren eller Ahman bekjentgjorde på denne måte for Adam og Eva at selv om de var falne og underkastet både fysisk og åndelig død, kunne de forløses og igjen forenes med Gud Faderen.

Fordi «nøklene til frelse» ble overdratt til Adam, ble frelsens forutsetninger gjort kjent for dem, og gjennom dem til menneskeheten. Nå kan vi forstå den virkelige mening med uttrykket: Adam-ondi-Ahman eller ganske enkelt: fra «Ahman», som er Herren, «ondi» som betyr gjennom, Adam til menneskeheten.

I den åpenbaring som jeg allerede har nevnt, men som vi nu vil se nærmere på, taler Herren tydelig om at «frelsens nøkler» ble gitt Adam, eller Mikael som hans førjordiske navn var, og at han bekjentgjorde hvorfor disse ble overdratt til ham:

«så at I kan opnå den krone som er beredt for eder, og bli herskere over mange riker, sier Herren Gud, den Sions Hellige, som har lagt grunnvollene til Adam-ondi-Ahman;

han som beskikket Mikael til eders fyrste og befestet hans føtter og satte ham i det høie, og gav til ham frelsens nøkler ved råd og veiledning av den Hellige som er uten dagers begynnelse og livs ende.» (L&p 78:15, 16)

«. . . for det er nødvendig i oprettelsen av tidenes fyldes husholdning, hvilken husholdning nu har sin begynnelse, at en fullstendig og fullkommen forening og sammenføining av husholdninger, og nøkler, og krefter og herligheter skulde finne sted og åpenbares fra Adams dager til nu.» (L&p 128:18)

I lys av denne åpenbaring, er det ikke vanskelig å se hvorfor de hellige slo seg ned i Adam-ondi-Ahman. Dette skjedde for at de forkynnere som sendes ut for å bekjentgjøre det gjengitte Jesu Kristi evangeliums sannheter og frelsende prinsipper, kunne bære vidnesbyrd til verden om dette ytterst viktige og hellige ledd i menneskets eksistens på jorden ved at de selv er direkte knyttet til det.

Vi har det privilegium, gjennom åpenbaring til profeten Joseph Smith, å ha en beretning om en av de store tidligere begivenheter som fant sted i dalen Adam-ondi-Ahman:

«Tre år før sin død sammenkalte Adam, Set, Enos, Kenan, Mahalalel, Jared, Enok og Metusalah, eller høiprester, samt de øvrige av sine rettferdige efterkommere, i dalen Adam-ondi-Ahman, og gav dem der sin siste velsignelse.

Og Herren viste sig for dem, og de stod op og velsignet Adam og kalte ham Mikael, fyrsten, erkeengelen. Og Herren trøstet Adam og sa til ham: Jeg har satt dig til å være den første; en mengde nasjoner skal nedstamme fra dig, og du er en fyrste over dem evindelig.

Og Adam stod op midt iblandt dem, og enskjønt

nedbøiet av år, men fylt av den Hellige Ånd, profeterte han hvad som skulde skje hans efterkommere inntil den siste generasjon. Alt dette blev nedskrevet i Enoks bok, og skal bli vidnet om i sin beleilige tid.» (L&p 107, 53-57)

Dette familiemøte med Adam og hans rettferdige efterkommere, fant sted ca. i år 3.177 f. Kr.

Gjennom disse korte beretninger, forstår vi grunnen til at Amerika eller det amerikanske kontinent, er det forjettede land, et land som er utvalgt fremfor alle andre land. Her var menneskehetens første bolig og her ble de første pakter sluttet. Fra dette lands sentrum, begynte også Gud sitt store, siste-dagers-verk, som vil fortsette til det er fullført.

Det er meget interessant å lese at jorden og vannene i Herrens beleilige tid vil vende tilbake til sine opprinnelige steder. Angående dette emne, har vi følgende opplysning fra Herren:

«Og han skal la sin røst høre fra Sion, og han skal tale fra Jerusalem, og hans røst skal høres blandt alle folk;

og det skal være en røst som brusen av mektige fossefall, og som lyden av et kraftig tordenvær, som skal bryte ned bergene, og dalene skal ei finnes.

Han skal befale det store dyp og det skal drives tilbake til nordenlandene, og øene skal bli ett land;

og Jerusalems land og Sions land skal vende tilbake til sitt eget sted, og jorden skal bli som den var i dagene før den blev delt. Og Herren, ja Frelseren, skal stå i sitt folks midte, og skal regjere over alt kjød.» (L&p 133:21-25)

At Amerika skal bli Sion vil ikke slå feil. Amerika er utvalgt fremfor alle andre land, og fordi Sion skal opprettes i «sentrum» vil det ikke slå feil.

Det er ikke bare fordi Amerika er våre utmerkede frihetselskende og konstitusjonelle fedres land at det ikke vil slå feil at Sion vil bli grunnlagt her, men fordi det er Josephs, Jakobs sønns land, og er blitt opprettet ved Guds pakt. Det er det land Israel skal innsamles til i den siste periode av denne siste utdeling, som Gud har begynt gjennom profeten Joseph Smith.

For at hensikten med Amerikas skjebne som Sion skal oppfylles, har vi disse ord fra Herren til sitt folk:

«Men la først min hær bli meget stor, og la den helliggjøres for mig så den kan bli skjønn som solen og klar som månen, og at deres bannere må være forferdelige for alle nasjoner.» (L&p 105:31)

Jeg bærer vidnesbyrd om oppfyllelsen av disse profetier i Jesu Kristi navn, Amen. ○